

Pojęcie miłości w koncepcjach tzw. kulturalistów: K. Horney, E. Fromm

Pojęcie miłości w koncepcjach Karen Horney i Ericha Fromma, tzw. „kulturalistów”, różni się od tradycyjnych rozumień tego uczucia, które koncentrują się głównie na aspektach emocjonalnych czy biologicznych. Kulturalizm w psychologii i filozofii zazwyczaj odnosi się do podejścia, które podkreśla wpływ kultury i społeczeństwa na rozwój jednostki i jej psychikę. Zarówno Horney, jak i Fromm analizowali miłość w kontekście społecznym i kulturowym, zwracając uwagę na jej rolę w formowaniu tożsamości jednostki oraz jej relacji z innymi ludźmi.

Karen Horney, niemiecka psychoanalitik, w swojej teorii psychologicznej podkreślała znaczenie wpływów społecznych i kulturowych na rozwój jednostki. W kontekście miłości Horney rozwijała ideę, że to, co uznajemy za miłość, jest głęboko związane z naszymi potrzebami psychicznymi i lękami, które są kształtowane przez społeczeństwo. Horney w swojej pracy „Neurotyczna osobowość naszych czasów” wskazywała, że prawdziwe, zdrowe relacje międzyludzkie są często zaburzone przez neurotyczne potrzeby jednostki, takie jak potrzeba uznania, bezpieczeństwa czy miłości.

Horney argumentowała, że w społeczeństwie, które stawia na pierwszym miejscu sukces i materializm, miłość często staje się mechanizmem obronnym lub strategią przetrwania. Ludzie mogą szukać miłości, aby zaspokoić swoje lęki i potrzeby, a nie w celu prawdziwego połączenia z inną osobą. Miłość, według Horney, może być traktowana jako sposób na wypełnienie poczucia braku lub pustki, którą jednostka odczuwa w związku z presjami społecznymi. W jej ujęciu, miłość neurotyczna jest często związana z lękiem przed samotnością i odrzuceniem, co

prowadzi do tworzenia więzi opartych na zależności i potrzebie uznania.

Horney wskazywała również, że sposób, w jaki jednostki przeżywają i wyrażają miłość, jest głęboko zakorzeniony w ich osobistych historiach oraz w społecznym kontekście. Jej podejście do miłości koncentruje się na analizie, jak neurotyczne mechanizmy obronne wpływają na zdolność jednostki do tworzenia autentycznych i satysfakcjonujących relacji. Zatem miłość jest w jej koncepcji nie tylko emocjonalnym doświadczeniem, ale także społecznym i psychologicznym konstrukt, który może być kształtowany przez potrzeby jednostki oraz jej relacje z innymi.

Erich Fromm, inny kluczowy przedstawiciel kulturalizmu, rozwijał swoją teorię miłości w kontekście swojej ogólnej filozofii społecznej i psychologicznej. W swojej książce „Sztuka kochania” Fromm prezentuje miłość jako umiejętność i sztukę, której nauka wymaga nie tylko osobistego rozwoju, ale również zrozumienia i zaangażowania w relacje z innymi. Fromm uważał, że miłość jest centralnym elementem zdrowego rozwoju jednostki i jej relacji z innymi, ale jednocześnie była dla niego kwestią społeczną i kulturową, a nie tylko osobistym uczuciem.

Fromm w swojej teorii miłości odróżniał kilka typów miłości, które mają różne podstawy psychologiczne i społeczne. Miłość matczyną, miłość bratnią, miłość erotyczną i miłość do samego siebie to różne formy miłości, które są rozumiane jako różne aspekty jednej, uniwersalnej zdolności do kochania. Fromm szczególnie podkreślał znaczenie miłości jako aktywności, która wymaga wysiłku, zrozumienia i zaangażowania. Miłość według Fromma nie jest spontanicznym uczuciem, ale raczej świadomym wyborem i działaniem, które wymaga rozwijania zdolności do troski, szacunku, odpowiedzialności i wiedzy.

W przeciwieństwie do Horney, która bardziej koncentruje się na neurotycznych aspektach miłości, Fromm skupia się na jej

pozytywnych i konstruktywnych możliwościach. Jego podejście do miłości jest bardziej optymistyczne i wzmocnione etycznym wymiarem, w którym miłość jest postrzegana jako fundament zdrowych relacji międzyludzkich oraz rozwoju osobistego. Fromm wierzył, że miłość jest kluczem do prawdziwego zrozumienia siebie i innych, oraz do tworzenia społeczeństw opartych na współpracy i wzajemnym szacunku.

W sumie, zarówno Karen Horney, jak i Erich Fromm w swoich teoriach na temat miłości łączą wątki psychologiczne i społeczne, ale ich podejścia są różne. Horney koncentruje się na neurotycznych aspektach miłości, traktując ją jako efekt lęków i potrzeb jednostki w kontekście społecznym. Fromm natomiast prezentuje miłość jako umiejętność, która wymaga zaangażowania i świadomego wysiłku, oraz jako fundament zdrowych relacji i rozwoju osobistego. Obie perspektywy oferują cenne wglądy w to, jak miłość jest kształtowana przez nasze potrzeby psychiczne i społeczne oraz jakie ma znaczenie dla naszego życia osobistego i społecznego.

Jeżeli potrzebujesz konsultacji przy pisaniu pracy licencjackiej lub magisterskiej, to polecamy serwis [pisanie prac](#) - pomoc w pisaniu prac w granicach dozwolonych prawem